



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **A. S.**, nar., státní příslušnost
t. č. pobytem v
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. MV-106993-2/OAM-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal usnesení vydané žalovaným dne 6. 8. 2019 pod sp. zn. MV-106993-2/OAM-2019, kterým bylo dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno.
2. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou v celém jejím rozsahu.

3. Nemůže především souhlasit s tvrzením žalovaného o správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného, které dle žalovaného vychází z řádně a dostatečně zjištěného stavu věci a má oporu v podkladových materiálech.
4. Z odůvodnění napadeného usnesení se podává, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již čtvrtá v pořadí a tedy se jedná dle ust. § 2 odst. 2 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o opakovanou žádost, kdy žalobce dle žalovaného v řízení nepředložil jiné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, než v předchozí žádosti.
5. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9Azs 185/2017-28 se podává, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., musí obsahovat odůvodněný závěr, že 1. cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2. nedošlo k takové změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti“*.
6. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že žadatel nemá žádnou státní příslušnost a arménská ambasáda mu odmítá vydat cestovní doklad s tím, že tuto skutečnost žalobce již uváděl v předchozích řízeních a žalovaný se touto skutečností již detailněji nezabýval, přičemž neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný za použití pouze dvou zpráv o zemi původu, které mapují stav v ... v roce 2018, uzavřel, že v od ledna 2018 nedošlo k takové změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalobce má za to, že žalovaný rezignoval na odůvodnění napadeného usnesení, a to zejména ve vztahu k možné změně bezpečnostní situace v, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9Azs 185/2017-28, bod 29 *„Z výše uvedeného je však zřejmé, že i v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají“*. Žalovaný se však omezil pouze na uvedení zpráv o zemi původu, aniž by uvedl, co konkrétně tyto zprávy ve vztahu k žalobci uvádějí, jak se dotýkají či mohou dotknout v případě návratu do země původu, a současně nerozvedl, resp. neučinil závěr, proč ke změně situace v zemi původu nedošlo.
8. Členské státy zajistí, aby z příslušných zdrojů jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získávaly přesné a aktuální informace. Ke stejnému závěru dospěl k Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 20. 6. 2016, č. j. 9Azs 1/2013-38 uvádí: *„Správní orgán je povinen tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečné, přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele“*.

9. V této souvislosti odkázal žalobce také na rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 34Az 1/2017 ze dne 7. 8. 2018, ve kterém se podává: „Podle rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5Azs 4/2018-20, stíhá správní orgány povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Dikce § 23c zákona o azylu promítá do vnitrostátního práva požadavek čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odmítání statutu mezinárodní ochrany (Úřední věstník L 180, 29. 6. 2013, s. 60-95). Z něj plyne členským státům EU povinnost zajistit, aby při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů, a aby tyto informace měli k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádosti o rozhodování o nich V této věci bylo třeba dostat povinností vyplývajícím z rozložení důkazního břemene v režimu zákona o azylu, tedy žalobce jako žadatel musel unést důkazní břemeno stran důvodů podané žádosti o mezinárodní ochranu, které se týkají výlučně i jeho osoby (což učinil) a stát (správní orgán) byl odpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, přičemž informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu měly být relevantní a aktuální (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 4Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 NSS) tak, aby i posléze soud mohl při soudním přezkumu snadněji reflektovat čl. 46 odst. 3 tzv. procedurální směrnice (vycházet ze skutkového stavu ex nunc)“.
10. Pokud jde o kvalitu a aktuálnost podkladů, z nichž žalovaný při svém rozhodování o udělení mezinárodní ochrany vycházel, pak Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1Azs 105/2008-81 konstatoval, že: „Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné“. Tedy správní orgán odpovídá za kvalitu informací co do relevance jejich obsahu za danou věc, tak do zdroje a aktuálnosti. Obdobně lze odkázat i na další bohatou soudní judikaturu (viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2011, č. j. 6Azs 6/2011-127, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6Azs 3/2012-45, ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5Azs 168/2015-36).
11. Této povinnosti žalovaný správní orgán nedostál, když v daném řízení využil jako podklad pro vydání rozhodnutí pouze dvě informace o zemi původu, a to – Informace MZV ČR, č. j. 1021141/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 a Informace OAMP:, Bezpečnostní a politická situace v zemi z 20. 6. 2018, přičemž tyto informace nesplňují kritérium aktuálnosti, nejedná se o zprávy z různých zdrojů, nebylo použito zpráv v maximální možné míře a zejména tyto zprávy, zejména informace o zemi původu OAMP není veřejně dohledatelná. Touto informací disponuje pouze samotný správní orgán, a tyto jsou zpracovávány na základě poznatků pracovníků OAMP vyslaných na zastupitelné úřady po krátké časové období.

12. K datu vydání napadeného usnesení tak informace, na jejichž základě žalovaný správní orgán žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zastavil, nebyla dohledatelná, transparentní, ověřená z různých zdrojů a relevantní. Tato skutečnost mohla mít dle žalobce zásadní vliv na posouzení možnosti pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb.
13. „*Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd. dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl*“ – rozsudek NSS, č. j. 6Azs 50/2003-896 ze dne 24. 2. 2004. K podobnému závěru došel Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 1Azs 227/2017-33, dle kterého je třeba posuzovat riziko hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu, neboť se jedná o prospektivní rozhodování.
14. Žalobce pak uvedl, že ve správním řízení uváděl, že je osobou bez státní příslušnosti. Tuto okolnost sice uvedl již v jednom z předchozích řízení, konkrétně při pohovoru ze dne 21. 1. 2014, kdy tato skutečnost nebyla žalovaným reflektována s tím, že nelze prokázat, že je žalobce osobou bez státní příslušnosti, neboť z předložených dokladů vyplývá pouze skutečnost, že osobní údaje žalobce nebyly dohledány v elektronickém archivačním systému, což dle závěru žalovaného je s ohledem na datum odjezdu z vlasti v roce 1993 pochopitelné.
15. Žalobce má za to, že pozbytí státního občanství, resp. absence efektivní ochrany de iure i de facto ze strany země původu, spočívající v opakovaném odmítání vydat žalobci cestovní doklad, je novou tvrzenou skutečností, resp. skutečností, kterou se měl dle názoru žalobce žalovaný zabývat tak, aby mohl objektivně zjistit, zda od roku 2014 se okolnosti změnily, případně jakým způsobem. Žalovaný se touto skutečností však nezabýval s tím, že nemožnost získat cestovní doklad byla již v předchozích řízeních tvrzena, a tedy se nejedná o novou skutečnost. Novou skutečností v případě žalobce ovšem není nemožnost získání cestovního dokladu země původu, ale okolnosti vedoucí ke ztrátě státního občanství, resp. ztráta státního občanství a absence efektivní ochrany země původu. Nebylo ze strany žalovaného prokázáno, zda žalobce je či není osobou bez státního občanství, byť žalobce tuto skutečnost v řízení tvrdil a při rozhodování žalovaného taktéž nebyly užity zprávy, týkající se navrácení do země původu osob bez státního občanství.
16. Neaktuálnost a neadresnost zpráv o zemi původu a pominutí nové skutečnosti v řízení ze strany žalovaného vedlo k zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný ačkoliv mohl využít ust. § 11a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. a žádost žalobce z důvodu hodných zvláštního zřetele posoudit jako přípustnou, řízení o žádosti zastavil, ačkoliv je mu známo, že žalobce žije v České republice nepřetržitě od roku 1993, má zde manželku a dvě děti, které se na území České

republiky narodily stejně jako žalobce, mají udělenou doplňkovou ochranu, o jejíž prodloužení nyní žádají.

17. V rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5Azs 7/2012 ze dne 25. 1. 2013 se podává, že „Obecně jistě platí, že důvody doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou subsidiární vůči pobytovým oprávněním podle zákona o pobytu cizinců, nicméně v daném případě z vyjádření žalovaného v průběhu řízení před soudem vyplynulo, že stěžovatelka sice požádala o povolení k dlouhodobému pobytu, ovšem tato žádost byla zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. O odvolání přitom nebylo v době projednávání věci před krajským soudem rozhodnuto. V daném případě tedy bylo namístě zabývat se i důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt. Pokud by totiž bylo zjištěno, že jsou u stěžovatelky dány takové objektivní skutečnosti, které jí brání v udělení povolení k pobytu, nelze předpokládat, že by jí v budoucnu mohlo být povolení k pobytu vydáno.
18. S ohledem na vše shora uvedené žalobce navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se dále domáhal rozhodnutí, které by zavázalo žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
19. Pokud jde o napadené rozhodnutí, vydalo ho Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky pod č. j. MV-106993-2/OAM-2019 dne 6. 8. 2019, kdy bylo o žádosti žalobce k udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že správní řízení se podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavuje.
20. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že 1. 8. 2019 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že žádá proto, že je bez státní příslušnosti a ambasáda mu odmítá vydat cestovní doklad.
21. V průběhu správního řízení, jak uvedeno, bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, je již čtvrtou v pořadí. Poprvé, jak uvedeno, požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, resp. přiznání postavení uprchlíka dle tehdy platné právní úpravy, dne 1. 10. 1993. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 14. 1. 1994, které nabylo právní moci dne 15. 2. 1994, byla jeho žádost zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad k ministru vnitra, který rozhodnutí správního orgánu dne 1. 9. 1994 zrušil a vrátil mu věc k novému řízení. V opakovaně provedeném řízení správní orgán opět žádost jmenovaného o přiznání postavení uprchlíka dne 31. 10. 1994 zamítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 18. 1. 1995. Proti tomuto rozhodnutí opět žalobce podal rozklad k ministru vnitra, který dne 4. 9. 1995 rozhodl o zamítnutí jeho žádosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 18. 9. 1995. Následně dotyčný podal

žalobu k vrchnímu soudu, který dne 9. 2. 1996 řízení zastavil. Konečné rozhodnutí vrchního soudu nabylo právní moci dne 5. 3. 1996. Podruhé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, resp. azylu dle tehdy platné právní úpravy dne 4. 3. 2003. Sdělil, že z s rodiči odjel již v roce 1993. Otec měl nějaké problémy, ale konkrétně neví jaké. Dále se v případě návratu do obává možného potrestání za neabsolvování základní vojenské služby. Jelikož ztratil pas, který si může vyřídit pouze v, rozhodl se opětovně požádat o udělení azylu. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 11. 6. 2003 nebyl žalobci azyl udělen, ani se na něj nevztahovala překážka vycestování, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nenaplnily znaky azylově relevantního pronásledování či překážky vycestování, dle tehdy platné právní úpravy. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem č. j. 55Az 719/2003-22 ze dne 30. 7. 2004 zamítl, rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 11. 2004. Potřetí požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 11. 2013. Jako důvod své žádosti označil skutečnost, že nemá cestovní doklad, ambasáda mu jej odmítá vydat a v ČR má již vybudované vazby a chce zde pečovat o nemocného otce. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 31. 1. 2014, které nabylo právní moci dne 4. 2. 2014, byla žadateli udělena doplňková ochrana na 12 měsíců. Vzhledem ke skutečnosti, že žadatel v ČR pečoval o svého nemocného otce, správní orgán shledal možný rozpor případného vycestování žadatele s mezinárodními závazky ČR. Dne 17. 12. 2014 žalobce podal žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 2. 4. 2015, které nabylo právní moci dne 10. 4. 2015, nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena. Proti rozhodnutí správního orgánu podal dotýčný žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který svým rozsudkem č. j. 56Az 3/2015-24 ze dne 30. 9. 2015, který nabylo právní moci dne 26. 10. 2015, zrušil rozhodnutí správního orgánu a vrátil mu věc k novému posouzení. Správní orgán následně vydal rozhodnutí dne 15. 12. 2015, které nabylo právní moci 16. 12. 2015, kterým jmenovanému prodloužil doplňkovou ochranu o 24 měsíců. Dne 15. 11. 2017 žalobce požádal o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 26. 1. 2018, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2018, nebyla doplňková ochrana žalobci prodloužena. Správní orgán konkrétně shledal, že provedenými pobytovými kontrolami bylo zjištěno, že žalobce již nesdílí společnou domácnost se svým nemocným otcem a ani o něj nepečuje. Deklarovaný nedostatek zázemí v v případě žadatele správní orgán neshledal jako relevantní okolnost ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji svým rozsudkem č. j. 41Az 2/2018-21 ze dne 9. 8. 2018, který nabylo právní moci dne 3. 9. 2018, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji svým rozsudkem č. j. 6Azs 315/2018-46 ze dne 27. 3. 2019, který nabylo právní moci dne 4. 8. 2019, zamítl. Poslední řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo v případě žalobce ukončeno dne 8. 4. 2019 nabytím právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu.

22. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o

opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a všechny žádosti následující po ní. Správní orgán s ohledem na výše uvedené konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 1. 8. 2019, je další opakovanou žádostí ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán dospěl k závěru, že výše jmenovaný neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Jmenovaný ve své žádosti jako důvody k podání uvedl pouze skutečnost, že nemá žádnou státní příslušnost a arménská ambasáda mu odmítá vydat cestovní doklad. Tuto skutečnost však dotyčný uváděl i v rámci předchozích řízení a správní orgán se jí tedy již detailně zabýval a neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 102114/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 a z Informace OAMP, Bezpečnost a politická situace v zemi z 20. 6. 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán po vyhodnocení citovaných podkladů uzavřel, že v nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce k takové změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Na základě uvedeného správní orgán dospěl k závěru o naplnění podmínek ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

23. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce se znovu jako již v minulosti dovolává bezpečnostní situace v, kterou žalovaný dle něho nedostatečně posoudil nebo opakuje, že nemá žádnou státní příslušnost a dožaduje se tak znovu mezinárodní ochrany, neboť již žije v České republice od roku 1993 a má zde manželku a dvě děti, které se zde již narodily. Navíc by bylo porušeno jeho právo na rodinný život nebo spravedlivý proces, jelikož zde má rodinné vazby a naproti tomu v již žádné zázemí nemá.
24. Žalovaný popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména také předchozí řízení o mezinárodní ochraně, další písemnosti apod. Sdělil, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v pořadí již čtvrtou, jak plyne podrobně ze spisu a napadeného rozhodnutí.

25. Žalovaný především dospěl k závěru, že žalobce neuvedl, naposled ve své žádosti ze dne 1. 8. 2019, žádné nové skutečnosti a nepoukázal na žádnou podstatnou okolnost jeho případu, aby bylo možné se domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
26. Žalobce pouze uváděl znovu jako minule okolnosti, podle kterých nemá státní příslušnost a přičemž touto problematikou se již žalovaný v minulosti detailně zabýval a neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
27. Dodal také, že naposled byl žalobce neúspěšný.
28. Navrhoval tedy zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když uzavřel, že žalovaný je přesvědčen, že žalobci se jedná o legalizaci jeho pobytu, k tomuto by měl však využít jiného příslušného právního instrumentu, a to dle zákona o pobytu cizinců na území ČR namísto účelově podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze stále stejných důvodů.
29. K námitce žalobce ohledně ztráty občanství, s touto také žalovaný nesouhlasil, jak je podrobně dokladováno dle spisu, např. str. 91 a násl. rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany č. j. OAM-371/ZA-ZA-ZA15-ZA14-2013 ze dne 31. 1. 2014. Žalovaný tak opakovaně nemůže přisvědčit žalobci, že je bez státní příslušnosti, neboť tu v předchozích řízeních vždy uváděl a dokonce předložil i cestovní doklad, pouze osoba žalobce nebyla nalezena v archivačním elektronickém systému, což vzhledem k tomu, že od roku 1993 (žalobce opustil) uběhla dlouhá doba, je zcela pochopitelné. Taktéž jako účelovou považuje žalovaný další námitku žalobce, podle které zpochybňuje bezpečnostní situaci v, když na základě obstaraných zpráv o situaci v plyne závěr, že k žádné negativní změně tam nedošlo ve smyslu posouzení vlivu takové změny na rozhodování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu
30. Z připojeného správního spisu vyplývá, že žalobce podal čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany 1. 8. 2019, v níž uvedl, že nemá žádnou státní příslušnost a arménská ambasáda mu odmítá vydat cestovní doklad.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

31. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
32. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili. Krajský soud nepovažoval ústní projednání za nezbytné.
33. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
34. Žalobce v žalobě uváděl dvě žalobní námitky. První žalobní námitka se týkala toho, že žalovaný si neobstaral dostatek podkladů k bezpečnostní situaci v Arménii, do níž by se žalobce měl vrátit.
35. Tuto žalobní námitku uvádí žalobce pouze velmi obecně, neuvádí, v čem spatřuje problémy s bezpečnostní či politickou situací v a že by mu „něco“ mělo při návratu do hrozit.
36. Soud zjistil z připojených dvou zpráv založených ve správním spise, že při návratu do by žalobci, který žije na území České republiky od 1993, nic nehrozilo, když pozice neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu je po návratu do stejná jako u všech ostatních migrantů, neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí žádné nebezpečí, nedochází k organizované či státem řízené diskriminaci neúspěšných žadatelů. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky však vyplývá, že poměrně častým krokem ze strany žadatelů o azyl bývá záměrná ztráta cestovních dokladů s nadějí, že to obměkčí posuzovatele žádosti přijímajícího státu. V nejsou neúspěšní žadatelé o azyl při návratu vyslýcháni, obtěžováni ani jinak pronásledováni.
37. Soud uvádí, že v tomto směru je námitka žalobce skutečně velmi obecná, žalobce vůbec neuvádí, čeho se při návratu do obává či co by mu mohlo snad hrozit, když z připojených zpráv založených ve správním spise pro žalobce v tomto směru při návratu do nic nehrozí.
38. Na tomto místě soud musí vzpomenout tu skutečnost, že se skutečně jedná již o čtvrtou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ani v dřívějším řízení (soud si připojil spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 41Az 2/2018) žalobce neuváděl, že by

byla v Arménii nějaká složitá politická či bezpečnostní situace a že při návratu do by mu mohlo hrozit nějaké nebezpečí.

39. Soud tuto žalobní námitku tedy nepokládá za důvodnou, když nebylo zjištěno ani soudem, že od posledního jednání o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se nijak nezměnila bezpečnostní ani politická situace v
40. Pokud jde o druhou žalobní námitku, ani tuto žalovaný za důvodnou nepokládá. Jedná se o žalobní námitku, v níž žalobce tvrdí, že nyní poprvé uvádí, že je osobou bez státní příslušnosti. Není pravdou, že by tuto skutečnost žalobce uváděl poprvé, neboť sám připustil, že již v roce 2014 tuto skutečnost uváděl a uváděl také to, že ze strany země původu je odmítáno vydání cestovního dokladu.
41. S touto námitkou se žalovaný vypořádal už v jedné z předchozích žádostí žalobce, když i žalobce uváděl sám v předchozích žádostech o azyl, že je státní příslušnosti a uvádí to i v nynější žalobě. Uváděl to i dříve. Žalovaný nynější námitku, že je osobou bez státní příslušnosti, považuje za účelovou, neboť v předchozích řízeních uváděl, že je státním příslušníkem (toto se dá zjistit ze správních spisů i ze soudních spisů), navíc dříve žalobce dokonce předložil i cestovní doklad a pouze osoba žalobce nebyla nalezena v archivačním elektronickém systému, kdy žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce opustil již v roce 1993, uběhla dlouhá doba a právě s ohledem na tuto skutečnost je to pochopitelné.
42. Podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, podá-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo, že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
43. Soud dospěl k závěru po shrnutí všech skutečností vyplývajících ze správních i soudních spisů, že žalovaný rozhodl správně v souladu s ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť žalobce skutečně podává opakovanou již čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neuvádí žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy správnímu orgánu v předchozích řízeních, a to ať již např. otázka bezpečnostní situace v Neuvádí nic, co by svědčilo o tom, že by žalobce mohl být při návratu do Arménie pronásledován nebo mohl mít odůvodněný strach z pronásledování, nebylo také prokázáno, že by byl osobou bez státního občanství, když zcela běžně v dřívějších žádostech, ale i nyní uvádí státní příslušnost, tedy nebylo prokázáno, že by žalobce splňoval podmínky ust. § 12 nebo § 14a zákona o azylu, nebo ust. § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny).

44. Žalobce neuvádí pravdivě, že na území České republiky má manželku, neboť ze spisu 41Az 2/2018 Krajského soudu v Brně vyplývá, že jeho manželství s M. G. S. bylo rozsudkem Městského soudu v Brně, č. j. 94C 134/2016-48 rozvedeno (rozsudek ze dne 11. 10. 2016).
45. Soud tedy uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek žalobce důvodná není, žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle §§ 12, 13, 14 ani 14a nebo 14b zákona o azylu, podává si opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, která není důvodná s ohledem na skutečnosti, které soud uvedl a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. června 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: